

1300 תודות ושבחים

תודה רבה לה' יתברך ויתעלה שמו לעד.

בשבח והודיה לה' יתברך זכינו להוצאת העלון השבועי בפעם ה 1300 שנה. זה "בר מצוה" בפעם המאה להוצאת העלון, אכן זו זכות.

העלון הראשון יצא בכ"ט תשרי תשס"א, אי שם לפני 25 שנה, לפני חצי יובל שנים.

תמיד חשוב להודות, אך כשמגיעים לציוני דרך, כדאי להגביר את התודה, וכך בכל הזדמנות.

זה חשוב כי זה חשוב. נקודה.
זה חשוב לעבודת השם שלנו.
זה חשוב לתיקון המידות שלנו.
זה חשוב כי זה נותן חיים טובים ומתוקים יותר.

אנו בפיתחה של שנה חדשה, וזו סיבה נוספת להודות לה', על שנה חדשה וטובה.

אנו בעשרת ימי תשובה, וזו סיבה עליונה להודות לה' ולשבח את בורא עולם על החסד העצום שנתן לנו לשוב בתשובה, על ימי הרחמים והסליחות, בהם הוא קרוב מתמיד, זמין יותר מתמיד, ומאפשר לשוב אליו ביתר קלות ונעימות.

כמו שכתב הרמב"ם [הלכות תשובה ב, ו] אף על פי שהתשובה והצעקה יפה לעולם, בעשרה הימים שבין ראש השנה ויום הכפורים היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד שנאמר דרשו ה' בהמצאו".

ועל כך תגדל אהבתנו ותודתנו בכפל כפליים.

רבותינו תיקנו לנו להודות בנקודות ציון חשובות במעגל השנה. בכל חג וחג תיקנו לנו לברך "שהחיינו" על עצם החג בלי קשר לקיום המצוות באותו חג.

לדוגמא, בחג הסוכות מברכים "שהחיינו" בקידוש בכניסת החג, ולמחרת מברכים שוב "שהחיינו" על קיום מצוות נטילת לולב. זאת אומרת שה"שהחיינו" בכניסת החג זה שבח והודיה לה' על עצם החג.

אז אנו מודים וחוזרים ומודים לה' יתברך על עצם הזכות בהוצאת העלון.

כמו כן אנו מודים לקוראים שקוראים אותו. אנו מודים בהודאה מיוחדת לאלו שטורחים ומשקיעים ומדפיסים את העלון, ומחלקים אותו בכל מיני בתי כנסיות.

תורת החיד"א

ליל שמורים הוא לה' - והנה כי הרב המופלא מהר"ח אבואלעפאי ז"ל משם חכם גדול מאד בחכמת הקבלה דכל עבירה שהאדם עושה בחג הפסח עושה פגם גדול יותר משאר הימים עכ"ד. ואפשר לתת טעם לזה במ"ש רבינו האר"י זצ"ל כי העם הארץ כשחוטא הוא פוגם בעשיה אך בשבת קודש שהעולמות נכללים זה בזה גם העם הארץ פוגם באצילות ולפי זה בלילה קדושה זו המאירים אורים גדולים יתר מאד ויש יחוד עליון וקדוש. הפגם גדול בערך הקדושה. ואחר יום א' של פסח הוא בחי' דין ולזה הפגם גדול [דבש לפי ל, יב]

יש אנשים שמסרבים לקחת אחריות, ולא עוד אלא שהם מאשימים את בורא עולם בעונש שבא בשל חטאם. וכך אמר שלמה המלך ע"ה [משלי יט, ג] "אָוֹלֶת אָדָם תִּסְלַף דְּרָכּוֹ וְעַל ה' יִזְעַף לְבוֹ".

אחד מהמעשים המפורסמים בהקשר זה, הוא סיפור חזרתו בתשובה של מנשה מלך יהודה.

"וַיַּעַן מִנְשֶׁה אֶת יְהוָה וַיִּשְׁבַּי יְרוּשָׁלַם לַעֲשׂוֹת רָע מִן הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הַשִּׁמְדִּי ה' מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מִנְשֶׁה וְאֵל עַמּוֹ וְאֵל הַקָּשִׁיבוֹ: וַיָּבֹא ה' עֲלֵיהֶם אֶת שָׂרֵי הַצָּבָא אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַשּׁוּר וַיִּלְכְּדוּ אֶת מִנְשֶׁה בַּחֲמִים וַיֹּאסְרוּהוּ בַּנְּחֹשְׁתִּים וַיּוֹלִיכֵהוּ בְּבֶלְהֶ: וַכְּהִיז לֹא חָלָה אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהָיו וַיִּכְנַע מֵאֵד מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו: וַיִּתְפַּלֵּל אֵלָיו וַיַּעֲתֹר לוֹ וַיִּשְׁמַע תַּחֲנוּנָו וַיִּשְׁיבֵהוּ יְרוּשָׁלַם לְמַלְכוּתוֹ וַיַּדַּע מִנְשֶׁה כִּי ה' הוּא אֱלֹהֵים" [דברי הימים ב' לג, ט-יד].

חז"ל מתארים את שלבי החזרה שלו בתשובה [ירושלמי סנהדרין י, ב] א"ר לוי מולא (דוד) של נחושת עשו לו ונתנו אותה בתוכה והיו מסיקין תחתיו כיון שראה שצרתו צרה לא הניח ע"ז בעולם שלא הזכירה כיון שלא הועיל לו כלום אמר זכור אני שהיה אבי מקרא אותי את הפסוק הזה בבית הכנסת 'בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו כי אל רחום ה' אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך אשר נשבע להם', הרי אני קורא אותו אם עונה אותי מוטב ואם לאו הא כל אפיא שוין. והיו מלאכי השרת מסתמין את החלונות שלא תעלה תפילתו של מנשה לפני הקדוש ברוך הוא והיו מלאכי השרת אומרים לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם אדם שעבד ע"ז והעמיד צלם בהיכל אתה מקבלו בתשובה אמר להן אם איני מקבלו בתשובה הרי אני נועל את הדלת בפני כל בעלי תשובה. מה עשה לו הקדוש ברוך הוא חתר לו חתירה מתחת כסא הכבוד שלו ושמע תחינתו".

אתה הראת לדעת שמי שלוקח אחריות, ומבין שהוא צריך לתקן מעשיו, קרובה ישועתו לבוא.

ילקוט יוסף

סימן שלט - כמה דינים פרטיים הנוהגים בשבת

כא. ערב פסח שחל בשבת שמכינים מזון לב' סעודות בלבד, ואפו לחם לצורך השבת ושכחו להפריש ממנה חלה, אף על פי שבחוץ לארץ כתבנו שבכל שבת אוכל והולך מהפת ומשייר מעט למוצאי שבת, מכל מקום כאן הרי אינו יכול לשייר למוצאי שבת משום איסור חמץ, ממילא אם נזכרו בדבר בבין השמשות יפריש מיד חלה, גם בחוץ לארץ.

ואם נזכרו בלילה, אין שום היתר שיאכל מלחם זה, אפילו בחוץ לארץ, וכל שכן בארץ ישראל. אלא יתן לעכו"ם במתנה ויחזור ויתנו לו אחר הפסח, ויפריש חלה.

ויש אומרים שיתן הפת לקטן בן י"ב שנה ויום אחד, והקטן יפריש משלו על כל שאר הפת, ואז יהיה מותר לאכול מפת זו בשבת.

כב. מותר לזכות בשבת מן ההפקר, דהיינו, המוצא מציאה בשבת, שאין עליה איסור טלטול מוקצה, ובמקומות שאפשר לסמוך על העירוב. דמאחר וליכא קונה ומקנה אינו בכלל גזרת מקח וממכר.

קידושין וגירושין בשבת

כג. אין מקדשין אשה בשבת. ולא חולצין ולא מייבמין.

ואם עבר וקידש אשה בשבת - הקידושין תופסין.

כד. נישואין הנערכים בערב שבת, אם הכלה בתולה צריכים החתן והכלה להתייחד קודם כניסת השבת, אבל אין צורך בייחוד גמור הראוי לביאה, אלא רק שיכנסו למקום צנוע. [ויסוד הדין מבואר בבנימין זאב, ובשער המלך, ומבואר מדבריהם דדוקא בערב שבת עושים יחוד מיד אחר החופה, ומשמע דבשאר הימים אין צריך לסמוך היחוד לחופה. ודיוק זה לא רצה להבין בספר תורת הישיבה, ובחינם השיג על דברינו, ורצה לבטל מנהג רבותינו ראשי הישיבות זיע"א].

כה. הנושא אלמנה בשבת, אם היתה טהורה ונתייחד עמה ייחוד גמור הראוי לביאה לפני כניסת השבת, והשער סגור, מותר לכונסה בשבת, ואין לחוש בזה משום קונה קנין בשבת, וכן אין לחוש בזה משום סכנה, ומאן דלא קפיד לא קפדינן בהדיה.